

O DŮM DÁL

I.

Jak anděl, jako shůry seslaná holubice

chová se ta žena po mém boku, když cestou ulicemi
nabírá hrsti zrn a plev, aby je následně přebrala tak,
že v lány velkoměstské agrese sázím květ
všehomíra.

Už dlouho se nestalo, že bych si vyšel bez komplice,
až teď.

II.

Koupím ten kýč, jak vracím se domů, že pes začne
radostí štěkat, zašumí koruny stromů, že se spolu
usadíme na prohřátý práh

a v klíně mi kotě zavrní.

A koupím, žes neodešla, a je mi jedno, kolik stojí
vlasy na polštáři, když místo nich tu jak plevel
samota vzešla, když ani nevím, proč vlámal jsem se
do Smíchova

a jsem jak na trní.

III.

Začaly se nahazovat udice: feťáci konzumu
nacupitali za dávkou do nákupního centra, jiní se
zůstali válet venku se zády nalepenými na
skleněnou masu jako by se s ní chtěli přetlačovat,
kdo bude hrát prim na jevišti téhle čtvrti, jestli
nevypadnou z role a neotočí hlavu za novým
jaguárem, který se tudy sice plíží krokem, zato
identitu rozmetává rychlostí světla.

Torza duší padají až za řeku na lavičky
u podskalské celnice.

Ještě tu chvíli zůstanu: holku, co dře u kasy za
dvacku měsíčně a smí na záchod jednou za hodinu,
právě pozval nějaký kluk na panáka pod umělou
palmu zapíchnutou ve šterkové drti.

IV.

A ten vzlyk z plných plic, který se tříští o plech
první noční tramvaje, to vyzvracené zlo už nemá
sílu škodit.

Teď si utře ústa do ubrousku a zítra za pokladnou
bude dělat, jakože nic.

Už také pojedu.

V.

A prodám ten kýč, jak se bydlí, a když trní, tak
klidně i koruna z prochcaného keře, ano, král je
nahý, zhulený trůní na židli, pak druhou zatarasí
dveře – a naštěstí dřív usne.

Zachumlaný do masa, krve a kůže, zhroucený do
zimy těla, v níž si matně uvědomí ještě jedno, jež
křídla mít může, pár metrů by snad doletěla?

VI.

Ne? Tak aspoň dýchej.

Dýchej, možná ožije výheň a kladivem srdce svého
ukuješ sluneční podkovy, jen lež a čekej kopyta
ohnivých jezdců, úder hlavy, který ti do pohledu
jiskry vžene

a který jak ostré náboje, prolétaje tvými
budoucnostmi, počne spalovat vše, co nikdy
nezabiješ slovy na papíře.

Až nezůstane kámen na kameni. Až světelné vory
svážeš a veslo o Výtoň zapřeš. Až odrazíš se od
břehu, kde vztekem a bezradností sem a tam pobíhá
opuštěné zvíře.

Pluješ bez andělů v zádech, bez holubic míru na
rameni.